

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№11 (36) листопад 2007 р.

СЛУЖІМО ВСІ РАЗОМ

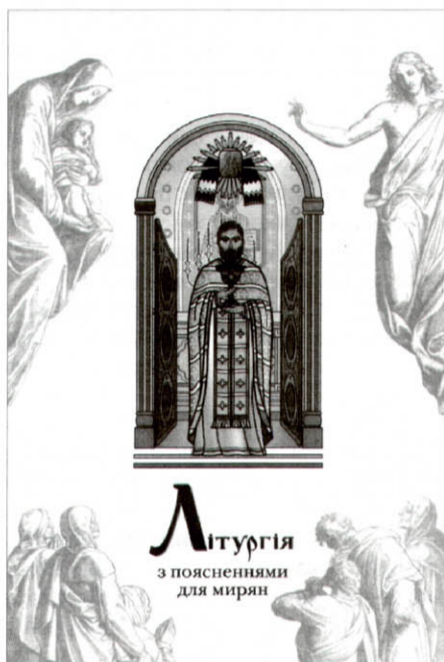
У видавничому відділі «Ключі» нашої єпархії вийшла «Літургія з поясненнями для мирян»

1654 року через Україну в Московію проїздив антиохійський Патріарх Макарій, а в його світі був знаменитий церковний письменник Павло Халєбський. Вони довго пробули в Московії, а повертались до Сирії знову ж таки через нашу Батьківщину. Згодом світ прочитав спогади Павла Халєбського про цю подорож. Найбільше в Україні його вразило таке: «У країні козаків усі, навіть жінки, вміють читати й писати, знають церковні співи і порядок Богослужінь». А все тому, що завдяки старанням православних братств було відкрито школи мало не в кожному селі, братські друкарні забезпечували не тільки священнослужителів, а й мирян духовною літературою. Тож те, що так здивувало сирійського письменника, було зовсім звичайним для наших предків: люди стояли в храмах із книжками в руках, де містився текст відправ із коротенькими поясненнями.

Багато ж старань довелося докласти царській владі, щоби зробити народ неписьменним. Ще більше підлила масла в огонь радянська влада, особливо «подбавши» про грамотність церковну. Тож вірян із книжками в руках на Літургії можна побачити лише в тих українських краях, котрі в «єдиную и неделимую» ввійшли у середині ХХ століття. А православні Волині й Наддніпрянщини поки що «відстоюють Обідню», мало що в ній розуміючи.

Завдання духовної просвіти рідною мовою взяв на себе Київський Патріархат. Але перекласти Службу Божу з мертвої церковнослов'янської на живу українську – то ще півділа. Адже ця Відправа досить довга, складна, містить чимало не просто цитат, а натяків на текст Біблії, фактів із церковної історії, урешті-решт на ній звучать і церковнослов'янськими, і слова з грецької та єврейської мов, і рідковживані українські. Тож скільки не ходи до церкви, хоч би й до тієї, де правиться живою мовою, багато що лишається незрозумілим. Що таке «осанна»? І що таке – «в вишніх»? А за що ми просимо Бога, коли священник виголошує: «За добре поліття ... Господеві помолимося»? Прикладів цих – безліч, і незрозуміння тексту Літургії призводить до таких ситуацій, що і сміх і гріх. Стоять люди, хрестяться, слухають хор і не відають, що саме слово «Літургія» означає – «служіння громадою» і що саме всі разом повинні ми служити цю Відправу, а не тільки священник і хористи.

Тож видавничий відділ «Ключі» з благословіння єпископа Луцького

і Волинського Михаїла вирішив виправити становище. Книжка на 63 сторінки, яку видали «Ключі», є першою сходиною воцерковлення. Розгортаємо її: спершу – коротенький вступ, потім – текст Літургії з примітками й коментарями, історичними довідками (теж стисло, але ясно). Наприклад: «Осанна – у давньоєврейській мові – це радісний вигук на честь Бога, рівнозначний українському „Слава!“ Вишній – церковнослов'янське слово, що означає: „явлений згори“, „Небо і все небесне“. Поліття – сприятливі погодні умови» тощо. Наведено й ті слова священнослужителів, яких миряни не чують, але вони важливі для розуміння того, що звучить у голос. Позначено місця, коли обов'язково треба перехреститися, коли можна сісти (тим, хто цього потребує), а коли треба стояти, коли належить слухати молитву священника, а коли потрібно молитися всім разом. Для цього слова священнослужителів набрано одним шрифтом, а мирян – іншим. Багато слів з наголосами; подано схему іконостасу.

Отож, придбавши цю книгу, Ви її можете, прочитавши вдома, взяти до церкви та стежити за ходом Літургії. І – Служба стане набагато зрозумілішою. Головне, що кожен мирянин тепер має бути не безмовним учасником Відправи, а брати в ній належну участь. Так ми, до речі, найкраще вшануємо й автора Літургії – святиителя Йоана Золотоустого, 1600 років з часу кончини якого виповнюється нині.

Віктор ГРЕБЕНЮК

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

2 листопада – преподобномученика Ігнатія Нового

У XVIII – на початку XIX століть південні слов'яни все ще знемагали під багатовіковим турецьким ігом. Переважна більшість християн при цьому твердо трималася своєї віри, чого це їм не коштувало. Проте не один і не два зреклись Християнства і перейшли в Іслам. Тож частина болгар і сербів (т. зв. боснійці) – мусульмани. За таких обставин відбувалися події нашої оповіді.

У болгарському селищі Ускі-Загра в сім'ї православних Георгія і Марії був син Іван. Маючи прекрасні здібності, він спершу навчався у школі, потім у знаменитому Рильському монастирі, аж тут розпочалась війна між Туреччиною і Сербією. Турки запропонували Георгію вступити до їхнього війська, обіцяли високий чин. Але для цього слід було прийняти Магометанство. Георгій рішуче відмовився – і йому відрубали голову. Жінку ж його Марію і двох дочок турки всілякими погрозами таки змусили відрестися Христа й прийняти мусульманську віру. Іван же, перевдягнувшись у чужу одіж, переховався в сусідньому домі. Переходячи з місця на місце, він познайомився з монахом Євфимієм, але той невдовзі теж одрікся Христа. Іван саме сокрушався з цієї новини, як у будинок зайшли турецькі вояки, щоб пограбувати його. Побачивши Івана, вони стали погрожувати йому, щоби він перейшов на Іслам. Злякавшись, нещасний пообіцяв їм, що стане мусульманином. Тоді солдати дали йому годі та знову заходилися грабувати дім, а Іван, вилучивши догідну хвилю, втік. Урешті-решт він добувся до Афонської гори

і став послушником у монастирі.

Минав час. Якось брат Йоан за якимось монастирським ділом був у місті Солуні. Там він побачив тіло мученика Давида, якого турки за невідступне сповідання християнської віри повісили. Невдовзі довідався він і про те, що його друг Євфимій, розкавшись із зраді Христа, повернувся у Християнство і за це прийняв мученицьку кончину від мусульман. Тож він згадав, як сам колись було сплонував і ледь-ледь не прийняв Іслам, тож загорівся бажанням спокутати свою слабкість мучеництвом во ім'я Ісуса. Проте і там, у Солуні, й після повернення на Святий Афон досвідчені ченці-наставники не благословляли його на цей учинок, хоч він багато разів і не один рік прохав їх про це. Нарешті, бачачи, як невсипуще вдосконалюється послушник у духовному зростанні, як невідступно прагне страстного вінця, його таки постригли в монахи з іменем Ігнатій і благословили на страждання.

Ігнатій відправився до Царгорода, чи потурецькому до Стамбула (Істанбула), і розшукав суд. Але тими днями з якоїсь причини в ісламистів суду не було. Виждавши той час, Ігнатій знову приходить у суд і каже: «Суддя! Я в отроцтві своєму, під принукою, злякавшись тортур, пообіцяв туркам, що зречуся Христа. Тепер же беру назад своє слово і свідчу перед вами, що Христос є істинний Бог, Друга Іпостась Триєдиного Бога». Сказавши це, скинув із себе зелену пов'язку (а був він зодягнений по-турецьки, зелений же колір у мусульман є символом їхньої віри).

Де кілька днів турки вмовляли і погрожували Ігнатію, та він лишався непохитний. Тож добровільного мученика задушили і

труп повісили на дереві. Один же християнин купив його тіло у катів і моці мученика Євфимія та привіз на Афон. Їх обох було поховано поруч. За «Афонським патериком» 1 травня (за ст. ст.) – день їх спільного поминання, а 2 листопада (за н. ст.) православні возносять молитву: «Преподобномученику Ігнатію, моли Бога за нас!»

Віктор ГРЕБЕНЮК

21 листопада – Собор Архистратига Михаїла та інших Небесних Сил Безплотних

Святе Письмо об'являє нам, що Господь Бог сотворив невидимий світ – Небо, а в ньому – багато ангелів. Щоб вони служили Йоану, охороняли людей від усякого зла. Ангели – найдосконаліші створіння, які мають розум і вільну волю. Вони люблять людей і охороняють їх. Кожна людина має свого ангела-охоронця, який з Божої волі супроводжує її все життя.

Спершу ангели були добрі та святі. Та згодом один з них, Денниця (сатана), повстав проти Господа, бо захотів бути таким, як Сам Бог. За його лихим прикладом пішло багато інших. Ті, хто залишився вірним Богу, на чолі з Архистратигом Михаїлом піднялися на боротьбу проти ангелів зла. Господь покарав злих духів за гріх бунту й непослуху вічною карою в пеклі.

Часто чуємо неначе два голоси, що промовляють до нашої душі. Один голос заохочує нас до добра, нагадує Божі Заповіді.

Другий нашіптує, щоб ми знехтували їх та намовляє до зла. Отож, борімося, не даваймо спокусити себе злomu духові, просімо помочі в ангела-охоронця.

Через свою гордість ангел Денниця втрапив Небо. Не будьмо гордими і ми. Нам здається, що ми не страждаємо на цю згубну пристрасть. Але гордість пізнається через справи, як дерево за плодами. Не можемо стерпіти найменшої образи, докору, зауваження. Ми дуже легко гніваємося. А це означає, що ми смиренні тільки на словах. Часто ображаємося, нарікаємо, обурюємося. Нам здається, що нас не розуміють і незаслужено принижують. Це говорить у нас гординя. Ми любимо повчати, втручатися в чужі справи, вважаючи себе розумнішими за інших. Через гордість нікому не хочемо підкоритися, завжди свою думку вважаємо правильною. Отож, усі ми хворі на недугу гордості, яка може забрати в нас Небо.

Пам'ятаймо: все добре, що може бути в нас, – не наше, а Боже! І в день святого Архистратига Михаїла та інших безтілесних сил небесних звернімося до них за поміччю. Хай вони допоможуть нам не зійти зі світлої дороги, побороти власну гординю. Хай випросять у Господа нам щирої віри і любові нелицемірної. Постійно молимося до них: «Усі небесні сили, святі ангели й архангели, моліть Бога за нас грішних».

Вадим СТОЛЯРЧУК, вихованець
Волинської духовної семінарії

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовно-життєвому православному християніні. Аби ця найпопулярніша й найтиражніша волинська релігійна газета стала такою і для Вас – передплатіть її у будь-якому поштово-відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Вартість одного примірника

з доставкою – лише **38 к.** (без вартості приймання передплати). Передплатний індекс у поштово-каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

На початку жовтня єпископ Луцький і Волинський Михайл та духовенство кафедрального собору Святої Трійці на прохання головного лікаря обласної клінічної лікарні Івана Сидора відправили подячний молебень з нагоди перебування на Волині німецьких кардіохірургів на чолі з професором Рейнером Кьорфером, які прибули для проведення кількох операцій на серці тяжкохворим українцям. Під час Богослужіння владику привітали німецьких лікарів, висловивши задоволення зустріччю, що «відбулася і в медицині, і в молитві». Він зазначив, що проблема збереження життя актуальна в усі часи, вона єднає різних, але насамперед віруючих, людей у різних країнах.

Упродовж місяця преосвященний відправляв Богослужіння у багатьох храмах єпархії. Зокрема, у с. Завидів Іванічівського деканату з нагоди 60-річчя місцевого храму Апостола Іоана Богослова, в однойменному храмі с. Уляники

Рожиченського деканату, де відзначили й престольне свято, і невеликою ювілей: десять років тому освячено цей храм. Тоді у ньому митрополит Яків (Панчук) висвятив на диякона Тимофія Зінкевича – теперішнього владика Михайла. • В Одерадах Луцького деканату, невеличкому селі на яких сто дворів, архієрей освятив храм Архистратига Михайла. Місце на церкву тут було освячено 1999 року, тимчасове ж приміщення (у дитсадку) – 2000 року, і громада під керівництвом свого настоятеля священика Юрія Хлопецького відразу ж узялася за будівництво повноцінного храму, причім без меценатів, лише власними силами. • У Горохові єпископ Михайл освятити бані храму Вознесіння Господнього та дзвіниці. На них було використано понад 130 тисяч гривень. Це – кошти парафіян та інших жертводавців. Найбільший внесок у цю справу зробили уродженці Горохова, нині лучани Володимир і Микола Юзві. Найбільшого ж хреста – за 2600 гривень – придбав для цього Божого дому колектив горохівського районного суду на чолі з його головою Галиною Адамчук, іншого – за 2500 гривень – купили підприємці Анжела Середа і Дарія Міндюк, хреста на дзвіницю за 1700 гривень – горохівчани Любов Матвеева та Василь Ріпаловський. Преосвященний гідно вшанував меценатів: орден Рівноапостольного князя Володимира III ступеня й орден Святителя Миколая Чудотворця було вручено Володимирові й Миколі Юзвам, а благословенні грамоти й решту нагород – іншим найбільшим жертводавцям (зокрема, голові правління ВАТ «Горохівський цукровий завод» Анатолієві Прутулюку).

Разом зі старшим капеланом єпархії протоієреєм Олександром Безкоровайним єпископ Михайл взяв участь в урочистій академії з нагоди 65-ї річниці утворення Української повстанської армії. • На свято Покрови Пресвятої Богородиці архієрей долучився до відправи Божественної Літургії в кафедральному Покровському соборі Рівного, з нагоди храмового празника, привітавши зі святом митрополита Рівненського і Острозького Євсевія, священнослужителів і вірян сусідньої єпархії. • У другій половині жовтня владику з канцлером протоієреєм Миколою Цапом був учасником урочистих зборів з нагоди 15-річчя заснування луцького прикордонного загону Державної прикордонної служби, де з благословення Патріарха

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ВОСКРЕСЛЕ УТРЕТЄ

Луцьке православне братство,
створене 1617 року, діє й нині

Днями у нашій єпархії відзначили 390-річчя з часу створення Луцького Хрестовоздвиженського братства. Воно багато попрацювало на ниві Благочестя в минулі епохи, закривалося й відроджувалося знов. Сьогоднішнє Волинське крайове братство Святого апостола Андрія Первозваного продовжує давні традиції.

Створення Хрестовоздвиженського братства диктувалось об'єднаними інтересами розшматованої України і відродження Православ'я, яке опинилось на межі знищення. А вже після Берестейської унії, зрадницького Андрусівського перемир'я між Росією і Польщею для української людності й Православної Церкви Правобережжя, куди входила і Волинь, настали вкрай важкі часи. Польська влада разом з Католицькою Церквою взяли жорсткий і тривалий курс на ліквідацію православної віри, українську мову. За таких умов утворення в Луцьку Хрестовоздвиженського братства, як і в інших містах, стало єдиною легальною формою спротиву. Загроза повного поневолення об'єднувала передових людей свого часу. Це були насамперед князівські, шляхетські роди, міщани, частково духовенство, селяни. Першими братчиками стали ігумен Чернчицького монастиря Герасим (Микуліч), священик Димитрівської церкви Мойсей Соловицький, фундатори Братства князь Юрій Пузина, вікарій єпархії грек Олександр (Мозеллі) та інші.

Луцьке братство з самого початку розгорнуло активну роботу. Стрижем його була українська шляхта, яка не ополячилась і мала певні кошти. Займалось воно гострими для Правобережжя проблемами: захистом Православ'я, будівництвом церков, культурно-освітньою, пам'яткоохоронною роботою, благодійністю. Діяли братська школа, друкарня, притулок для бідних, бібліотека. Була споруджена велика братська церква Чесного Хреста з криптою (підвалом для поховань), яка в зміненому вигляді частково збереглась дотепер. На той час Братство було досить потужною силою з солідними фінансовими можливостями.

Така активність Братства не на жарт стривожила католицьке духовенство і польську владу. До влади, короля пішли скарги і доноси. Особливо дратувало, що братчики будують свою церкву, шпиталь, розповсюджують літературу. До наших часів дійшов документ – лист возного від 6 серпня 1620 року про те, що міщани всупереч забороні старости будують церкву «нової секти», тобто братську. Однак старший бургомістр Самуїл Султан, активний братчик, відповів: «... Коли вільно жидам, туркам, татарам та іншого народу людям вірити як їм хочеться й Службу Божу свою відправляти, то тим більше будівництво церкви важко кому буде заборонити».

Непоодинокими були й силові методи вирішення суперечок. Зафіксовано крива-

Братство Луцьке Крестъ Хрестовъ за геръхъ маєть

ві сутички римо-католиків, уніатів, юдеїв із братчиками. 24 травня 1634 року учнями єзуїтського колегіуму було вчинено жорсткий напад. Близько ста осіб, озброєних шаблями, рушницями, палицями, камінням, увірвалися на територію братської церкви. Почалося справжнє побиєння. Одні залізли на дзвіницю і почали її ламати, інші увірвалися в храм і почали все руйнувати, ще одна група єзуїтів – у школу, шпиталь, де били, калічили учнів і монахів. Камінням побили настоятеля монастиря ігумена Ісаакія, вчителів Босинському відрубали пальці на правій руці. Багатьом пробили голови,

вибили зуби, очі. Осаженілий натовп єзуїтів хапав на вулиці перехожих, знущався з них, було вбито священика.

І надалі не давав спокою єзуїтам цей могутній осередок духовності українського православного люду. 1644 року в ніч, напередодні Пасхи, вони таємно залізли на дзвіницю братського храму, відрізали било великого дзвону і скинули у ріку. Вони стріляли у людей, що йшли до церкви. Це була чергова провокація, підтримана владою, проти православних жителів Луцька.

Проте наперекір усім лихам дім Божий існував. Про його значимість, велич і святість свідчать історичні факти.

У Хрестовоздвиженському храмі зберігалась ліва рука великомучениці Варвари. У XVIII ст., за часів луцького православного єпископа Гедеона Четвертинського, юдеї обікрали церкву. Серед іншого взяли і святу руку, що лежала в срібному кивотці, та кинули її у палаючу піч. Рука залишилась неушкодженою. Осаженілі крадії били її важкими молотами, знову кидали у піч. Але благочестиві лучани, пересіявши попіль, знайшли малі частинки цих мощей.

Добре розуміючи роль Братства у відновленні Православ'я, єрусалимський Патріарх Феофан дав йому грамоту на будівництво церкви і права ставропігії (підлеглість не місцевій духовній владі, а безпосередньо Первоієрархові), а константинопольський Патріарх Тимофій надіслав послання.

Напрями й зміст діяльності Братства значним чином залежали від стосунків між двома державами – Польщею та Росією. У часи насадження унії головним завданням було захист і зміцнення Православ'я. Після відродження Братства 1871 року відпала ця нагальна потреба. Тож воно почало активніше займатись відбудовою, оздобленням занепадлих храмів (кафедральний собор Святої Трійці, церква Покрови Пресвятої Богородиці, каплиця Іверської ікони Божої Матері тощо), пам'яткоохоронною, благодійницькою, культурно-освітницькою діяльністю.

Успішна робота Братства значною мірою зумовлювалась тим, що багато його членів займали високі державні, виборні, духовні посади чи володіли значними фінансовими, майновими статками, що суттєво впливало на вирішення багатьох питань. Досить згадати, що свого часу Братство очолював генерал-лейтенант Всеволод Панютін, а членами його були генерал-губернатори Волині, генерали, графи, судді, прокурори, полковники. Цей період до Першої світової війни позначений найвищою, найактивнішою діяльністю Братства часів його першого відродження.

Удруге Братство відновило діяльність у міжвоєнний час. Воно зареєструвало статут, розгорнуло деяку роботу. Однак перебувало під пильним наглядом влади й польських спецслужб. Однак цей період слабо висвітлений і чекає дослідника.

Про діяльність Братства в часи тотального більшовицького атеїзму говорити не доводиться. Однак думка відродити Братство, його традиції не покидала волинян. Вони пов'язували цей рух із відродженням справжньої Української Православної Церкви, яку поглинула Московська. Тож 23 вересня 1990 року в обласному театрі ляльок відбулась установча конференція, на яку з'їхалось більше ста делегатів з усіх районів Волині. Вона проголосила відродження Луцького Хрестовоздвиженського братства, створивши Волинське крайове братство Святого апостола Андрія Первозваного. Зміна у назві мотивувалась розширенням (Закінчення на 4 стор.)

Філарета нагородив орденом Святого Миколая Чудотворця полковника Володимира Бондаря – теперішнього командира загону – та генерал-лейтенанта Аркадія Яворського, який був першим командиром цього підрозділу. • Також єпископ брав участь у заходах, присвячених 12-й річниці інtronізації Патріарха Філарета.

Діяльність консисторії

На Покрову Пресвятої Богородиці, що віддавна була празником українських збройних формувань, на Київському майдані Луцька, перед будинком облдержадміністрації, відбулась посвята в лицейсти першокурсників Волинського лицю з посиленою військовою підготовкою. У присутності керівників області й міста, представників громадськості старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний благословив молодь, окропивши її свяченою водою. Церемонія продовжилася в кафедральному соборі Святої Трійці. Тут присягу кожен лицейст складав окремо. До цього храму прибули й члени громадської організації «Волинське козацтво». Вони взяли участь у Службі Божій і виконали обряди, належні для цього товариства аматорів історичної атрибутики. В обрядовій духовній частині їм допомогли ви-

конуючий обов'язки декана собору протоієрей Микола Нецкар і о. Олександр Безкоровайний.

У Луцьку пройшла XIV міжнародна наукова конференція «Волинська ікона: дослідження та реставрація». Прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко взяв участь у її відкритті та пленарному засіданні. Конференція проходить щороку й завжди її проведення сприяє єпископ Михайл. Також науковці побували в Камені-Каширському. Вони оглядали місцеві храми, їхні святині, а насамкінець відвідали церкву Святителя Миколая Чудотворця, де слухали духовні піснеспіви у виконанні камерного хору районного будинку культури «Колорит» (керівник Тетяна Смолярчук), – повідомив єпархіальний прес-службі декан протоієрей Володимир Мицько.

У Маневицькому деканаті

В урочищі Білі Береги поблизу Колок з ініціативи організації «Національний альянс» упр'яте проходив Всеукраїнський вишкільно-патріотичний табір «Повстанець-2007». Таким чином учасники вшанували воїнів УПА, від створення якої минуло 65 років, і Колківську республіку, яку повстанці, незважаючи на оточення німців, утримували 8 місяців. Участь у таборі взяли близько 200 молодих людей з різних областей України. Головне його гасло – «Бог і Україна – понад усе». Тому все розпочиналося з молитви, яку відправляв маневицький декан священик Андрій Закидальський. Він освятив установлені з цієї нагоди хрест, державний прапор і стяг УПА.

В Іванічівському деканаті

У селі Завидів Іванічівського деканату у приватній оселі оновився образ Пресвятої Богородиці. Цій іконі більше сотні років, і від давнини вона стала темною. Нещодавно її власниця побачила, що образ почав виблискувати, як новий. Декан протоієрей Ярослав Мельничук і місцеве духовенство відслужили акафіст перед іконою та попросили господиню, щоб дозволила (Закінчення на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

«КОГО УБОУЮСЯ?»

Якщо християнин живе побожно, – життєві ризики набагато послаблюються

Запитання

Людей підстерігають небезпеки: будь-кого можуть пограбувати, принизити, навіть убити... Що ж є обороною для православних?

Відповідає

священик Андрій Ротченков

Наш головний захист – Господь Бог. Щоб бути під Його захистом, піклуванням, мати від Нього допомогу, потрібно жити духовним життям. Це означає молитися вранці й увечері, щонеділі й у свята відвідувати храм, читати духовні книги, сповідатися і причащатися. Якщо християнин так живе – він з Богом, а тому перебуває під Його особливою опікою. Звісно, що Господь опі-

кується всіма людьми. Але якщо людина відходить від Бога, від літургійного життя, якщо лише за назвою є православною, то вона втрачає Боже благословення. Адже Господь, оберігаючи нашу свободу вибору, не примушує служити Собі й отримувати Його піклування.

Треба надіятися на Бога, без волі Якого, як запевняє Євангеліє, і волосина не впаде з нашої голови, але й остерігатися небезпек, не спокушати Господа своєю нерозсудливістю.

Для підсилення нашої віри Господь Бог дав нам матеріальні святині – натільний хрест, який не треба знімати за жодних життєвих обставин; також свячену воду, артос чи просфору.

Ще прикликаємо Божу охорону молитвою при виході з дому. Святитель Ігнатій Брянчанінов радить читати молитву: «Відрикаюся від тебе, сатано, гордині твоєї і служіння тобі, і з'єднуюся з Тобою, Христе, в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь». Перед дверима добре накласти на себе хресне знамення; перехрестити дітей, які йдуть на вулицю самі.

Якщо опинились у небезпечній ситуації, треба молитися: «Отче наш», «Богородице Діво», «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного» багато разів. Користуватися молитвою добре й тоді, коли на наших очах загрожують іншій людині, а сил і мужності кинутись їй на допомогу не вистачає.

Сильною є молитва до святих, які прославились військовою майстерністю: Юрію Переможцю, Феодорові Стратилату, Дмитрію Солунському, Олександрові Невському, Дмитрію Донському. Не забудьмо про Архістратиґа Михаїла й нашого ангела-охоронця. Усі вони мають від Бога особливу владу подавати слабким силу для подолання ворогів.

Помешкання християнина неодмінно повинно бути освячене. Благодать і ангел-охоронець, який при цьому дається оселі, береже наше житло від усякого зла.

Жодні засоби не допоможуть, якщо ми будемо жити гріховним життям, забуватимемо про Бога. Часто Господь допускає небезпеки для врозумлення грішників.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

У ЄПАРХІЇ – ЩЕ ОДИН СОБОР

13 жовтня єпископ Луцький і Волинський Михаїл надав церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях статус собору. Уро-чистість відбулася під час Божественної Літургії у цьому храмі, яку відправили також з нагоди престольного свята і дня ангела архієрея. Цього року парафія відзначає 10-річчя освячення своєї святині.

Слово «собор» має багато значень. Зокрема, такі: головний храм міста, монастиря чи регіону (району); храм, у якому здійснюється соборне Богослужіння, тобто постійно правлять кілька священників; головний осередок молитовних зібрань православних християн у місті чи районі. У штаті ківерецької Покровської церкви – чотири священнослужителі, вона стала духовним центром і міста, і всієї Ківереччини, де налічується 22 парафії Київського Патріархату. Це дало підставу архієреві піднести статус цього храму зі звичайного, парафіяльного до соборного. У нашій єпархії діють й інші собори: Троїцький кафедральний – у Луцьку, Благовіщенський і Дмитрівський – у Ковелі, Різдва Христового – у Володимирі.

За святковим Богослужінням із преосвященним співслужили: канцлер протоієрей Микола Цап, обласний і луцький міський декан протоієрей Іван Семенюк, ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Іван Нідзельський, ківерецький декан і настоятель парафії протоієрей Олег Ткачусь, декани, настоятелі волинських монастирів та інші священнослужителі.

У проповіді владика, звертаючись до ківерчан, зазначив: «Читаємо в Біблії, що якби в старозавітних містах Содом і Гомора було хоча б по десять праведників, то Господь задля них пощадив би всіх мешканців, та не знайшлося й десяти. Бог довготерпить і щодо цілого світу, змилюється до молитов праведників. Хочу сподіватися, що

у вашому місті й цьому храмі є не один десяток праведних віруючих, які молять Творця і за своє місто, і за весь світ, їхні ж імена знає Всевишній».

Того дня єпископ Михаїл з благословення Патріарха Філарета відзначив осіб, які чимало попрацювали на ниві Божій. Зокрема, отця Олега Ткачуса і мирянина Богдана Колісника – орденем Архістратиґа Михаїла, Ірину Данилову – орденем Великомучениці Варвари, Віктора Чорнуху й Ігоря Ярмольського – орденем Святителя Миколая.

Віктор ГРЕБЕНЮК. Світлина прот. Віталія СОБКА, Водимира МОЛЯВЧИКА

ЦЕРКВА І НАУКА

ПЕРШІ МИКОЛАЇВСЬКІ ЧИТАННЯ

У жидичинському Свято-Миколаївському чоловічому монастирі пройшла наукова конференція «Миколаївські читання», присвячена святому чудотворцеві Миколаю Мирлікійському та луцькому князеві преподобному Миколі-Святоші.

Обидва духовних діячів мали вплив на розвиток Волинського краю. Перший – святитель Миколай Чудотворець – відомий лучанам як заступник їхнього міста під час облоги татарським ханом Куремсою у 1257 р. Як свідчить Галицько-Волинський літопис, звернення з молитвою до святого не дало ворогам зламати опір оборонців. Відтоді Миколай Мирлікійський став покровителем Луцька. На його честь було збудовано церкву (не збереглась до наших днів); зображення святого з'явилося на гербі та печатці міста. Відродження вшановування св. Миколая на Волині відбулося у незалежній Україні. Після узаконення нового герба обласного центру із зображенням постаті святого 1999 р. була освячена церква св. Миколая, у 2000 р. відкрито пам'ятний знак, а 2002-го з'явилося

полотно «Святий Миколай – покровитель Луцька» Володимира Жупанюка.

Друга особистість – Святослав (Святоша) Давидович – був луцьким князем у 1099–1100 рр. Через сім літ він прийняв монаший постриг з іменем Микола. На думку деяких дослідників з іменем Миколи-Святоші можна пов'язати якщо не заснування, то благоустрій жидичинського монастиря.

На конференції науковці з різних галузей знань – філологи, історики, краєзнавці, архітектори, мистецтвознавці – висловили доповіді та провели дискусію з таких питань: князь Луцький Святослав Давидович – Микола-Святоша (Іраїда Майданець, Жидичин) та його наукова біографія (Ігор Мицько, Львів); історія жидичинського монастиря до середини XVI ст. (Сергій Горін, Київ) і на початку XIX ст. (Олена Бірюліна, Луцьк); архітектурний план сучасного Жидичина (Богдан Колосок, Київ); ім'я святого – Миколай чи Микола? (Зінаїда Пахолок, Луцьк); ікони св. Миколая у Національному музеї Львова (Марія Гелитович, Львів); образ св. Ми-

колая в українському мистецтві XI–XIV ст. (Володимир Жишкович, Львів) та в українській іконі на склі (Оксана Шпак, Львів).

Приємно відзначити, що на семінарі були мешканці Жидичина на чолі з сільським головою Олегом Данкевичем, учителі та учні місцевої школи із заступником директора з виховної роботи Світланною Слободянкою, а лучани приїхали разом з Андрієм Когутом, головою молодіжного братства Миколи-Святоші.

Конференція відбулася завдяки старанням голови обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії і культури Галини Марчук та ігумена жидичинського Свято-Миколаївського монастиря о. Марка (Левківа). Вони об'єднали навколо себе людей, небайдужих до духовної спадщини, і, намагаючись відродити жидичинську обитель, вірять у можливість зацікавити краєзнавчою тематикою не тільки наукові кола, але й широкі верстви населення.

Співпраця жидичинського монастиря з ученими набуває сталості. Нещодавно видано науковий збірник «Історія і сучасність Волині. Жидичин крізь віки», у якому вміщено статтю ігумена Марка «Жидичинський Свято-Миколаївський чоловічий монастир у відродженні духовних цінностей українського чернецтва».

Зінаїда ПАХОЛОК
Світлина Руслана ТЕЛІПСЬКОГО

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

взяти її до Божого дому, аби люди могли поклонитися цій святині.

У день жалоби за братами й сестрами, загиблими в Дніпропетровську внаслідок вибуху газу в житловому будинку, настоятель храму Казанської ікони Божої Матері в Іваничах протоієрей Андрій Мельничук відправив панахиду за впокоєння їх душ. У проповіді він зазначив: «Кожна людина повинна завжди бути готовою постати перед Богом, тому що не знає ні дня, ні години, коли настане кінець земного життя».

У Горохівському деканаті

Парафія Апостола Іоана Богослова в с. Старостав відзначила 15-ту річницю переходу до Київського Патріархату. Перших 10 літ нею опікувалися протоієрей Андрій Сидор і Роман Янів, а цього дня п'яту річницю служіння тут відзначив священник Ярослав Музичук. Панотці з навколишніх сіл прибули на свято і приєдналися до цієї радості у ширій молитві. За жертовні труди на Божій ниві сільського голову Олександра Мартинова було відзначено благословенною грамотою єпископа Михаїла.

У Володимирському деканаті

Щомісяця близько шістдесят членів Товариства сліпих, які живуть у цьому й Іваничівському деканатах, прибувають у Володимирський районний будинок культури на збори. Кожного разу вони запрошують місцевого священника Юрія Здебського, клірика собору Різдва Христового, який проводить з ними духовні бесіди. У жовтні таке зібрання було приурочено Покрові Пресвятої Богородиці та святу Білої тростини – дню сліпих. Біла тростина – це той ціпок, яким користуються сліпці. Але ці люди спрагли Божого слова, тож біла тростина є і символом духовної опори. Цього разу отець Юрій розповів про історію та значення свята Покрови, відповів на запитання, благословив учасників зборів. Радіє серце священика, що інваліди по зору прагнуть світла Христового. На жаль, не в усіх зрячих є така віра.

У Турійському деканаті

Парафія Покрови Пресвятої Богородиці в с. Милановичі відзначила 65-ту річницю створення УПА. Після Божественної Літургії, яку відправили шестеро священників, церковна процесія вирушила на цвинтар, де поховані сім повстанців. Настоятель священник Володимир Пиріг повідомив єпархіальній прес-службі, що літом цього року на їхній могилі за почином сільського голови Миколи Шкарана й фінансової підтримки односельчан, особливо Семена Мартинюка, було споруджено пам'ятник – чотириметровий хрест. Цього дня священнослужителі освятили його, всі помолилися за спокій тих, хто боровся за визволення неньки України. До молоді, вчителів і старших людей звернулись панотці, сільський голова, парафіяни Л. Стичук і С. Мартинюк, який пам'ятає похорон цих вояків.

У Ковельському міському деканаті

Трагічні події червня сорок першого, коли при відступі Червоної армії по всій Західній Україні в тюрмах було розстріляно майже всіх в'язнів – патріотів своєї Вітчизни, – і досі відлунують у нашій пам'яті. Нещодавно у Ковелі постав ще один монумент закатованим. Тут у сквері поблизу народного дому «Просвіта» ще наприкінці 1991 року було встановлено дерев'яний хрест на молитовний спомин про жертви більшовицького терору. Нині ж споруджено й відкрито пам'ятник за кошти засновника благодійного фонду «Майбутнє Волині», директора під-

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ВОСКРЕСЛЕ УТРЕТЄ

Луцьке православне братство, створене 1617 року, діє й нині

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

сфери діяльності на всю Волинську область. Головою обрали Богдана Самохваленка. Спочатку спільноту було зареєстровано як громадську, а з 25 жовтня 1993 року – як релігійну організацію при Луцько-Волинській єпархії Київського Патріархату.

Практика підтверджує, що слабкі знання історії України, церковної історії лежать в основі того, що й досі ми ще не маємо єдиної Церкви. Тому доносити до людей правду – один з напрямків роботи Братства. Його члени виступають у ЗМІ, випускали газети «На варті», «Єдина Церква», ведуть заняття у Центрі християнського виховання дітей і молоді, розповсюджують літературу тощо.

Але найбільш дієвою є робота, спрямована на відновлення, пошанування традицій старого Братства, повернення славетних імен.

Так, 2000 року було перевидано «Пом'яник» Братства, започаткований 1618 року. Як колись, так і тепер у храмі поминаємо всі імена, внесені до нього.

Колись при Братстві існував музей. Нині розпочато його відродження. Це буде музей історії Братства. Для цього є приміщення, де розпочато ремонт, який, на жаль, довелося згорнути внаслідок фінансової скрути. Відкрита лише одна експозиція книг.

Історії вдалося повернути ім'я справжнього героя України, талановитого поета Данила Братковського. До 300-річчя його страти було проведено Всеукраїнську наукову історико-краєзнавчу конференцію, видано збірник її матеріалів, установлено горельєф і меморіальну дошку біля місця його страти, побачило світ видання його творів (факсиміле та переклад на українську). Братчики, які брали найбільш дієву участь у підготовці видання – Андрій Бондарчук, Олена Бірюліна (Луцьк), Валерій Шевчук (Київ) – торік удостоєні обласної літературної премії ім. Агатангела Кримського. Того ж року кіностудія «Волинь» зняла фільм «Волинська Голгофа Братковського», який був удостоєний високої нагороди на Всеукраїнському фестивалі «Кінотур-2006», відзнак на інших фестивалях.

Перевидано також документальну книжку Б. Жуківа «Нищення церков на Холмщині у 1938 р.», повість класика польської літератури Ю. Крашевського «Історія кілка у плоті», де йдеться про події на Волині, актуальні для нашого часу, історичні нариси М. Демковича-Добрянського «Україна і Росія» тощо. З участю Братства проведено краєзнавчу конференцію з історії с. Сереховичі та Старовижівського району.

Виходить з друку факсимільне видання «Ляменту» – першої друкованої кириличної книги на теренах сучасної Волині, яка побачила світ у друкарні Братства 1628 року, а єдиний її примірник зберігається у фондах Національного музею Зьбігнєва. Завершується

збір архівних матеріалів для збірника про діяльність Братства 1617–1648 рр., які не були оприлюднені до цього часу.

Історико-архітектурний ансамбль братської Хрестовоздвиженської церкви (власне храм і братський будинок) – ще недостатньо досліджені об'єкти нашої спадщини. Зволікання з їх реконструкцією і ремонтом загрожує значними втратами. Але кількарічні звернення до влади, аби запобігти руйнації цих пам'яток, мали мізерний результат.

Братство встановило надгробок біля місця захоронень перших своїх членів, упорядковує підземелля церкви, де покояться останки братчиків. Воно нині у жалюгідному стані. Тож Братство за допомогою помічників розчищає завали. Треба належно впорядкувати поховання, по-християнськи вшанувати пам'ять перших братчиків, захисників Православ'я.

приємства «Квант-ефір» Івана Омелянюка. Авторка проекту Ірина Дацюк. Стелу в присутності вірних, які прийшли сюди хресним ходом, освятило міське духовенство на чолі з деканом протоієреєм Анатолієм Александром. Разом з «простими» вірними до молитви долучився Ковельський голова Сергій Кошарук.

У Ковельському районному деканаті

У с. Скулин, в урочищі, яке було одним із місць формування перших загонів УПА, відкрито пам'ятник героям, споруджений переважно за кошти райдержадміністрації. Його освятили декан протоієрей Іван Бонис та Анатолій Александр. «Немає більшої любові, ніж віддати своє життя за друзів своїх», – ці євангельські слова нагадав отець Іван у проповіді, закликаючи молитися за упокоєння тих, хто не пощадив свого життя за свободу Вітчизни. А молитися прийшло чимало скулинців, зокрема й учасники тих буремних подій. Долучилися до них голови райдержадміністрації Вадим Грищук і районної ради Микола Гайдучик, сільський голова Петро Рудень. Після освячення пам'ятника священники відслужили панахиду по убієнних.

У Луцькому районному деканаті

Настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в с. Коршовець протоієрей Віктор Михалевич освятив у ньому могилу-пам'ятник воякам УПА. Тринадцятеро повстанців загинули від нацистських окупантів улітку 1943 року. Їх завданням було підірвати міст. Хлопці замаскувалися в збіжжі, та невдало: німці, що їхали дрезиною, помітили їх і повстанці програли нерівний бій. Коршівчани зробили для них труни і перепоховали українських героїв, серед яких була й жінка. Як згадує очевидиця Марія Луцевич, тривалий час на могилі стояв хрест. Поки в радянські часи ще жила мати одного з повстанців, вона таємно приходила до могили, вшала на хрест рушник і втікала.

У семінарії

Щороку у день усіх волинських святих викладачі й вихованці Волинської духовної семінарії (ВДС) вшановують своїх небесних заступників та звітують про свої навчальні успіхи. Так було й цього року. Після Божественної Літургії та подячного молебню в кафедральному соборі святкування продовжились у його нижньому храмі. Урочисту академію розпочав ректор протоієрей Іван Нідзельський, кандидат богословських наук. Він розповів про історичний шлях ВДС, яка має витоком Луцьку братську школу, створену 1617 року. Серед інших промовців були канцлер протоієрей Іван Цап, ректор Рівненської семінарії кандидат богословських наук протоієрей Ігор Швець, викладач-методист Київської православної богословської академії кандидат богословських наук священник Віталій Клос, викладач Львівської православної академії протоієрей Ігор Сав'як, голова луцького Хрестовоздвиженського братства Андрій Бондарчук, представник облдержадміністрації Володимир Дорошенко, голова обласної організації партії «Собор» Геннадій Кожевников. Представниця Української народної партії Ірина Дацюк вручила кращим семінаристам стипендії фонду ім. Арсена Річинського цієї політичної сили, а ректор подарував їм нову книгу колишнього випускника історика-архівіста Володимира Рожка «Відродження Української Православної Церкви на Волині. 1917–2006 рр.», якому теж було надано слово. Насамкінець викладач кандидат богословських наук Ярослав Черенюк виголосив актову промову на тему з історії українського Православ'я.

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК,
прот. Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК
Світлина Володимира МОЛЯЧІКА

Андрій БОНДАРЧУК, голова Братства,
Галина МАЛИНОВСЬКА, Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Володимира МОЛЯЧІКА

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

ОПОВІДАННЯ

Списав задачу

Павлик прийшов до школи дуже стурбований. Удома він довго сидів над задачею і ніяк не міг розв'язати її. І прийшов до школи, щоб у когось списати її.

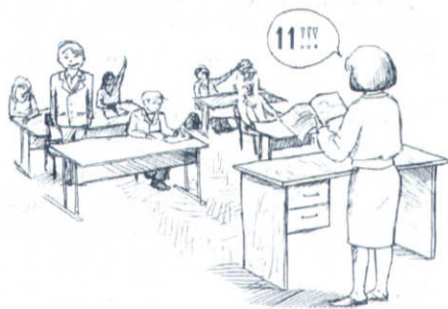
Прийшла Зіна. Вона добре вмiла розв'язувати задачі. Павлик запитав у неї:

– Зіно, на скільки питань задача?

– На три, – відповіла Зіна. – А хiба ти не розв'язав?

– Не вийшла. Дай, Зіно, списати...

– Ой, Павлику, чому ж ти сам не хочеш працювати? – незадоволено запитала Зіна, але зошит усе-таки дала.

ЯКІ ВЧИНКИ ХОРОШІ?

Павлик почав списувати. Списав одну дію, другу, перейшов до третьої.

У третій дії він помітив у Зіни помилку. Там, де треба було написати 23, – вона написала 32. У своєму зошиті Павлик написав правильно, а Зіні не сказав, що у неї помилка.

Учителька збрала зошити на перевірку. – У Павлика – одинадцять, – сказала вчителька. – Молодець, Павлику, добре попрацював над задачею. А в тебе, Зіно, – вісім. Помилку допустила.

Зіна зблідла. Вона подивилася на Павлика. Той почервонів і схилив голову над партою...

Терпеливий павучок

Восьмирічна Тетянка любила допомагати мамі: то поливала квіти, то ходила в магазин, то бралася в'язати і шити. Але на кропітку роботу в неї не завжди вистачало терпіння.

Якось вона сиділа в саду й шила своїй ляльці Каті плаття, та раптом вколола палець і з досади закинула шиття.

Після обіду вона спробувала продовжити своє заняття, але стiбки виходили нерівними, нитки рвалися і заплуталися так, що потрібне було велике терпіння, аби роз-

плутати їх. А його в Тетянки не було. На очі дівчинки навернулися сльози, вона злилася і на ляльку, і на голку, і на плаття. Закинула його далеко в траву. Сердилася навіть на яблуньку, біля якої сиділа.

Коли сльози почали висихати, помітила на деревці павутинку – її старанно плів маленький павучок. У той час як Таня захоплено спостерігала за роботою павучка, подув вітер – і від павутинки залишилися самі шматочки. Наляканий павучок втік на одну з гілок і, зіщулившись, сидів там доти, доки вітер ущух. А потім розпрямив лапки, повернувся на попереднє місце й знову почав тягти свою срібну нитку. Його рухи були швидкими та вправними, і перед очима дівчинки почав вимальовуватись дивний візерунок. Майстра нітрохи не засмучувало те, що сталося з його першою спробою.

Тетянка задумалась над побаченим, розшукала закинуте шиття і взялася до роботи. Через деякий час, коли павучок довгими ніжками задоволено погладжував свій візерунок, плаття для ляльки теж було готове.

ПОВЧАННЯ

Перед своєю смертю Авраам усе майно, яке зібрав за життя, передав синові Ісааку. Ісаак успадкував від Авраама не лише земне багатство. Найбільшим скарбом, який він одержав у спадок, були Авраамові чесноти: віра, смирення, слухняність Богові, вміння молитися. Ісаак, так само, як Авраам, словом і ділом поширював віру в Єдиного Бога. Він був людиною, вірною Богові.

В Ісаака та Ребеки 12 років не було дітей. Бог випробував їх, як і Авраама. І ось нарешті Ребека народила двох синів-близнюків: спершу з'явився Ісав, а потім Яків. Хоча вони родилися майже одночасно, та все-таки Ісава вважали старшим.

Брати дуже відрізнялись один від одного. Коли вони підросли, Ісав захопився полюванням. Він був завзятым мисливцем. Тому батько його любив більше. Яків – навпаки, більше сидів удома, був людиною спокійною і лагідною, тому він був миліший для матері.

Одного разу Ісав повернувся з полювання дуже втомлений і голодний. Його брат Яків у цей час готував їжу. Ісав звернувся до

ІСАВ ТА ЯКІВ

Якова: «Дай мені їсти, нагодуй мене отим червоним!» Яків варив юшку із сочевиці (це щось подібне до горохового супу). Той сказав: «Я нагодую тебе, але з однією умовою: ти повинен віддати мені своє первородство».

Первородство – це право старшого сина стати після смерті батька главою сім'ї, успадкувати більшу частину маєтку. Але в ті давні часи глава сім'ї розпоряджався не лише грошима родини, він був священником – приносив Богу жертви, був духовним керівником. Саме це служіння і хотів отримати Яків.

Ісав сказав: «Я вмираю з голоду! Навіщо мені це служіння? Навіщо мені це первородство?» Він проявив нетерплячість і віддав своє служіння братові Якову.

Ми знаємо, що для того, аби здобути щось цінне, потрібна терпеливість. Нетерплячість проявила Сарра, коли чекала обіцяного Богом сина. Ісав також не був терплячим, він

не цінував свого первородства, свого майбутнього служіння, тому так легко віддав його Якову.

Коли людина слухняна Богові, вірить Йому, надіється на Його опіку і свою віру стверджує добрими вчинками, таку людину Бог робить щасливою. Таким був Авраам. Він довіряв Богові, переселився в Ханаанський край, готовий був пожертвувати своїм сином. За це Бог щедро обдарував Авраама, виконав усе, що обіцяв: дав йому сина, піклувався про нього, дав його нащадкам Ханаанський край. Але Господь спочатку довго випробував Авраама. А ось Ісав не хотів ніяких випробувань. Він легко зрікся свого служіння.

Кожна людина по-своєму служить Богові. Ваше служіння – ходити до церкви, відвідувати недільну школу, бути слухняними своїм батькам і вчителям, читати «Дитячу Біблію», не забувати молитися... За це Бог робить вас щасливими. Але не одразу. Спочатку Він випробує і загартовує вашу вірність і віру.

Деякі діти, подібно до Ісава, легко зрікаються свого служіння. Вони міняють його на перегляд поганих телепередач, жорстокі комп'ютерні ігри, різні пусті розваги. Хороші розваги, добрі телепередачі теж потрібні дітям, але в першу чергу нам потрібно служити Богові, здобувати знання, відвідувати бібліотеку, робити ранкову зарядку... А потім беремося до того, що приємне: телевізор, ігри, солодощі...

ДОБЕРІ СЛОВА

П	П	Л	О	Г	Ф	Р
Й	Е	М	П	Т	К	В
І	Р	Н	Р	Е	Н	И
И	В	С	С	Р	Р	П
З	О	В	Т	П	А	Р
Ж	Р	Я	У	Е	Л	О
Є	О	Щ	Ф	Л	Ь	Б
Е	Д	Е	Х	И	А	У
Д	С	Н	Ц	В	В	В
Г	Т	И	Ч	І	Б	А
В	В	К	Ш	С	Б	Н
Б	О	О	Щ	Т	Г	Н
А	К	М	Ю	Ь	П	Я

Прочитай уважно повчання і перевір себе: закресли слова зверху-вниз і встав їх у речення, в яких вони пропущені.

1. Право старшого сина стати главою сім'ї називалося

2. Первородний син не тільки керував майном, але також був

3. Для того, щоб здобути щось цінне у житті, потрібна

4. Людині, яка вірна Богові, Він посилає

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Цеглина до цеглини

Село Березовичі розкинулося неподалік траси Луцьк–Володимир. Розбудовувати його почали за радянських часів, п'ятдесят років тому як зразково-показове, де умови праці селян, їх побут повинні б наближатися до міських. На зовсім необжитому місці спорудили розкішний будинок культури, школу, готель, адміністративні та житлові будинки. Не вистачало одного – храму Божого.

Із приводу спорудження церкви селяни зійшлися на зібрання, де перед ними виступив молодий священник Микола Баган. Він переконав присутніх у їх силах звести в селі церкву. Спочатку відкрили храм у пристосованому приміщенні. Перше Богослужіння відбулося на свято Введення Діви Марії в Храм Господній. Так вирішили назвати й майбутню церкву.

Село починає змінюватися. Щонеділі, у святкові дні на заклик церковного дзвону поспішають люди, щоб відкрити й очистити перед Богом свою душу. Викладач семінарії зі Львова, побувавши на відправі в пристосованому приміщенні, сказав: «На Богослужінні у вашій тимчасовій церковці я відчув більше святості, ніж часом це буває у величких храмах. Ви маєте хорошого священика».

А тим часом іде робота щодо спорудження храму: виготовлено документацію, зведено фундамент, заготовлено будматеріали, постійно збираються кошти. Кожен житель села намагається допомогти своєю працею або ж матеріально. Ми придбали майже все начиння, необхідне для служб, яке буде використовуватися і в побудованому храмі. Випускники школи дарують ікони для церкви, і це стає традицією.

Бажаєте, щоб Вашого листа опублікували у «Волинських єпархіальних відомостях»? Якщо у Вас є коментарі з приводу статей або думки, якими Ви прагнете поділитися з читачами, – надсилайте їх до редакції (Градний узвіз, 1, Луцьк, 43025). Будь ласка, зазначайте Ваше ім'я, прізвище, місце мешкання, а також телефон. Листи можуть редагуватися, скорочуватися.

Зведенням Божого дому постійно опікується володимирський декан протоієрей Юрій Пилипець. З його участю часто відбуваються Богослужіння. Зокрема, влітку він очолює освячення першої цеглини, що покладена в стіну майбутнього храму. На Службі була присутня більшість жителів села. Вони молили Бога, щоб допоміг їм найшвидше збудувати храм – центр духовності села. Парафіяни висловлюють велику вдячність місцевому фермерові Мефодієві Войтюку та його родині за великий внесок у спорудження церкви, а також генеральному директорові Гнідавського цукрового заводу Сергієві Бондаруку, нашому землякові й надзвичайно порядній людині, який відгукнувся на наш прохання, Фонду Бориса Клімчука і всім добрим людям, що допомагають втілювати в життя нашу мрію. Нехай Господь завжди тримає вас під своєю опікою.

Все вище і вище піднімаються стіни церкви. Храм святий будеться. Він будеться не лише як окраса села, він будеться в душах людей, що ідуть до Бога.

Л. ЧУБАК, Н. ГРЕК,
с. Березовичі Володимирського деканату

Добра вістка з Чарукова

Щороку 10 листопада приходить у наш Чаруків величним передзвоном престольне свято великомучениці Параскеви-П'ятниці.

15 років тому обіч траси Луцьк–Львів постав світлий величний Божий храм, який прикрашає село і довкілля.

Ще в XVI столітті в Чарукові було збудовано храм Святої Параскеви, згодом на цьому ж місці з'явилася нова дерев'яна церква з дзвіницею. Богослужіння проводилося, за бажанням парафіян, рідною мовою. У роки

війни з гітлерівською Німеччиною храм було зруйновано, а дзвона люди заховали. Та більшовицькі прихвосні забрали святиню і передали до музею Луцького замку. Довгий час мої односельчани змушені були молитися у церквах сіл Городище, Несвіч. Та змінилися часи комуністичного засилля і вірні з ініціативи Зої Корнійчук, Марії Киричук, Мефодія та Михайла Тенчуків, Любові Мудрик та інших розпочали збір коштів на будівництво нового храму на честь Великомучениці Параскеви.

Чотири роки будували дім Божий, що нині сяє куполами, а на дзвіницю піднято повернутий дзвін. П'ятнадцять років ми йдемо в радості і в горі до свого храму. Дев'ять літ веде в ньому Службу Богу протоієрей Ігор Скиба, людина високої віри в Бога, великої любові до України, до людей, мудрий духовний наставник, особливо молоді. Він та його сім'я є прикладом усім жителям села. До нього звертаються люди в різних життєвих ситуаціях, і не було випадку, щоб не отримали душевного заспокоєння і підтримки.

Крім того, о. Ігор – справжній господар, а за час його перебування в селі церква стала не тільки духовним, але й культурним центром. Дуже багато зроблено для благоустрою території, для внутрішнього оздоблення храму. Ми, парафіяни церкви Великомучениці Параскеви-П'ятниці, дякуємо Богові, що маємо такого священнослужителя, й бажаємо йому щасливого довголіття, усіх благ, особливо здоров'я і радості.

Н. МАРКОВСЬКА,
с. Чаруків
Луцького районного деканату

ОФІЦІЙНО

Священника Ігоря Кузьмича звільнено від обов'язків шацького декана та настоятеля парафії Архістратига Михайла в Шацьку (указ № 98 від 5 жовтня 2007 р.) і призначено священником собору Благовіщення Пресвятої Богородиці в Ковелі (указ № 99 від 5 жовтня 2007 р.).

Священника Юрія Пушкаря призначено настоятелем парафії Архістратига Михайла в Шацьку (указ № 100 від 5 жовтня 2007 р.).

Монахиню Наталію (Кудрянську) звільнено з посади псаломниці собору Різдва Христового у Володимирі й переведено з цього монастиря до монастиря Святителя Василя Великого в Луцьку (указ № 101 від 5 жовтня 2007 р.).

Монахиню Галину (Стець) призначено псаломницею собору Різдва Христового у Володимирі (указ № 101 від 5 жовтня 2007 р.).

Указом № 104 від 11 жовтня 2007 р. храмові Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях надано статус собору.

Священника Олега Походзея звільнено від обов'язків капелана Луцької міської клінічної лікарні та настоятеля її каплиці Воскресіння Христового (указ № 105 від 17 жовтня 2007 р.) й призначено священником парафії Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі (указ № 106 від 17 жовтня 2007 р.).

Священника Романа Мойсея призначено капеланом Луцької міської клінічної лікарні та настоятелем її каплиці Воскресіння Христового (указ № 107 від 17 жовтня 2007 р.).

Ієродіякона Якова (Мільяна) призначено скарбником Замкового монастиря Різдва Христового в Луцьку (указ № 113 від 29 жовтня 2007 р.).

ВІТАННЯ

Храмові свята

церкві Казанської ікони Божої Матері, Великомученика Димитрія Солунського, Мучениці Параскеви-П'ятниці, Безсрібників і чудотворців Косми й Даміана, Архістратига Михайла, Святителя Йоана Золотоустого.

Нагороди

протоієрея Тараса Манелюка, цуманського декана, 13 жовтня нагороджено хрестом із прикрасами;

ієромонаха Марка (Левківа), намісника монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького району, 13 жовтня піднесено до сану ігумена;

ієромонаха Святополка (Канюку), намісника Замкового монастиря Різдва Христового в Луцьку, 13 жовтня піднесено до сану ігумена;

монахиню Марію (Ігнатенко), намісницю монастиря Різдва Христового у Володимирі, 13 жовтня піднесено до сану ігумені;

ієродіякона Якова (Мільяна), насельника Замкового монастиря Різдва Христового в Луцьку, 13 жовтня нагороджено подвійним орарем;

протоієрея Володимира

Черенюка, настоятеля парафії Святителя Василя Великого в с. Хорлупи Ківерцівського деканату, 19 жовтня нагороджено орденом Рівноапостольного князя Володимира III ступеня.

Ювілеї

священнику Валерієві Братуню, настоятелю парафії Преподобного Серафима

Саровського в с. Лемешів Горохівського дек., 10 листопада – 25 років;

священнику Віталієві Савіну, настоятелю парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Древині Іваничівського дек., 16 листопада – 25 років;

священнику Михайлові Стрільчуку, настоятелю парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Буркачі Горохівського дек., 26 листопада – 30 років;

священнику Борисові Григлевичу, настоятелю парафії Преображення Господнього в Луцьку, 30 листопада – 10 років священнического служіння.

Вітаємо парафіян із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

ПОДЯКА

На хвилях Світязя славили Господа

Цього літа вперше у мальовничому куточку Волині, прекрасному творінні Господньому – озері Світязь поблизу села Пульмо Шацького деканату із благословіння єпископа Луцького і Волинського Михаїла діяв православний табір відпочинку. Кожен заїзд

тривав тиждень. З 25 червня до 20 серпня табірники проживали в наметах, харчувалися з польової кухні, купалися в озері, брали участь у веселих конкурсах, спортивних іграх. Але в той же час не забували про Бога: служили молебні, проводилися християнські читання.

Доїзд учасників табору було покладено

на отців деканів. Особливу вдячність за допомогу в організації ієрей Ігор Кузьмич, колишній шацький декан, духовник табору, висловлював протоієреям Юрію Пилипець, володимирському деканові, Олегу Ткачусеві, ківерцівському деканові, та пані-матці Світлані Ткачусь, ієреєві Андрію Закидальському, маневецькому деканові, а

також сільському голові с. Пульмо Федорові Панасовичу й голові Шацької райдержадміністрації Леонідові Кислюку.

Нехай же Дух Святий допомагає всім, хто причетний до організації й проведення християнського табору відпочинку, в усякому благому діянні та спонукає до подальших учинків на славу Богу!

ОГОЛОШЕННЯ

30 листопада – 1 грудня – паломництво до святинь Києва: Печерська лавра – Введенський монастир – Видубицький монастир – Іонівський монастир – Михайлівський Золотоверхий монастир – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватись до 29 листопада. Виїзд 30 листопада о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 1 грудня о 23.30. Вартість поїздки 120 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

У приміщенні редакції (Луцьк, Градний узвіз, 1) можна замовити літературу видавництва «Ключі», «Українське біблійне товариство», «Свічадо». Докладніша інформація про це за тел. 72-21-82.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Свідцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (03322) 4-60-38
Наклад 7000 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 130 від 26.11.2007 р.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК
Редакційна колегія:
прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор), Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).
При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.